

ZPRAVODAJ

ÚVODNÍK

2/2024

Vážení a milí čtenáři,

blíží se letní prázdniny, my se však ještě ohlížíme za jarními událostmi.

Opět jsme využily různé vzdělávací příležitosti, například jarního semináře Asociace senzorycké integrace, konference s tématem alternativní a augmentativní komunikace, přednášky Tonyho Osgooda, autora knihy *Podpora pozitivního chování*, i podcastu terapeutky Lindy Cecavové. V rámci propojování v regionech kolegyně v Ústeckém kraji navštívila mateřské centrum Klubíčko v Litvínově.

V rámci představování týmu zůstáváme v Praze a štafetu přebírá Saša Chomiszaková.

V Praze byla na praxi studentka logopedie, doufáme, že ve svém budoucím profesním životě využije zís-

kané informace o rané péči. Máme vždy radost, když se povědomí o službě šíří do dalších odborných kruhů.

Rádi referujeme o úspěšném začleňování dětí do školských zařízení, tentokrát o MŠ Omská v Praze.

Při přípravách na konzultace jsme v poslední době využily opět oblíbený program InPrint a vznikly tak materiály, které podpoří porozumění i vyjadřování dětí pomocí obrázků.

Klidný závěr školního roku a odpočinkový čas prázdnin, plný inspirace

přeje

*Alice Pexiederová, poradkyně rané péče
a redaktorka Zpravodaje*

NOVINKY Z RANÉ PÉČE DIAKONIE

- [POZVÁNKA NA OSLAVU](#) (STR. 3)
- [ZNAKOVACÍ KURZ JARO 2024](#) (STR. 4)
- [OHLASY ZE ZNAKOVACÍHO KURZU JARO 2024](#) (STR. 5)

INFORMUJEME

- [ČERVENCOVÉ ZVÝŠENÍ PŘÍSPĚVKU NA PÉČI](#) (STR. 6)

VZDĚLÁVÁME SE

- [„SENSA“ SPOLUPRÁCE](#) (STR. 7)
- [KONFERENCE MOŽNOSTI A VÝZVY ALTERNATIVNÍ A AUGMENTATIVNÍ KOMUNIKACE V PRAXI](#) (STR. 8)

PŘEČETLI JSME

- [RECENZE PODCASTU JAK PŘISTUPOVAT K NEMLUVÍCÍM LIDEM S AUTISMEM](#) (STR. 9)
- [PODPORA POZITIVNÍHO CHOVÁNÍ](#) (STR. 10)

PŘEDSTAVUJEME

- [UNIKÁTNÍ MATEŘSKÉ CENTRUM KLUBÍČKO V LITVÍNOVĚ](#) (STR. 11)

PŘEDSTAVENÍ ČLENŮ TÝMU

- [NÁŠ TÝM — ALEXANDRA CHOMISZAKOVÁ](#) (STR. 13)

DOBROVOLNICTVÍ, PRAXE

- [ELIŠKA](#) (STR. 15)

INTEGRACE JE LEGRACE

- [MŠ MRŠTÍKOVA- VE ŠKOLCE JE Fajn](#) (STR. 16)

POMŮCKY V PRAXI

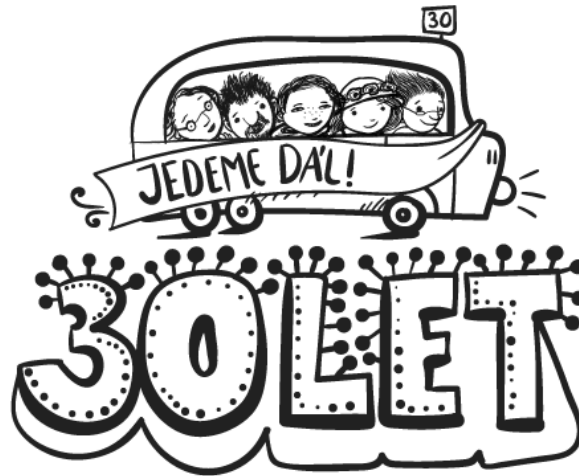
- [OD HRY KE HŘE V IPADU A ZASE ZPĚT ANEB CO ZVÍŘÁTKO CHCE?](#) (STR. 17)
- [JAK SE ČENDA PŘESTAL BÁT VYSAVAČE](#) (STR. 18)
- [CHASE – VYSKAKOVACÍ HRA A INPRINT](#) (STR. 20)

ZKUŠENOSTI Z RODIN

- [ZLATÉ HORY 2024, SANATORIUM EDEL – LÉČEBNA RESPIRAČNÍCH NEMOCÍ](#) (STR. 21)

[KONTAKTY](#) (STR. 24)

POZVÁNKA NA OSLAVU

PŘIJĎTE TO
S NÁMI OSLAVIT!

17:30
5. ZÁŘÍ
ALFRED VE DVOŘE
Františka Křížka 36, Praha 7

Srdečně vás zveme 5. 9. 2024 v 17.30 do divadla Alfred ve dvoře.

Co vás zde čeká:

moderovaná debata s rodinami, živá hudba, krátký animovaný film,
malování kávou, povídání u sklenky,...

V 17.30 otevírání divadla,
od 18.00 koncert kapely Priamo Čaro,
v 18.50 slavnostní přípitek,
od 19.00 moderovaná debata,
v průběhu večera malování kávou s Olgou Hádkovou.

**Večer bude příležitostí pro neformální setkání rodin, poradkyň,
dalších odborníků, současných i bývalých spolupracovníků a podporovatelů.**

Pozvání k debatě přijali Hrdinovi, Loosovi, Rohovští, Jitka Rohanová,
Jana Trávníčková, Alice Nikitinová, Klára Fůsková, tedy rodiče z bývalých
klientských rodin, které jdou dál svojí vlastní cestou různě dlouhou dobu
od ukončení spolupráce s naší službou.

Moderuje **Michal Balcar**.

Večerem nás provedou **Katka Cingl** a **Adéla Závorková**.

VSTUP DO DIVADLA JE BARIÉROVÝ, S PŘEKONÁNÍM SCHODŮ VÁM RÁDI POMŮŽEME.

ZNAKOVACÍ KURZ JARO 2024

V květnu proběhl v Bělči nad Orlicí další kurz pro zájemce o znakování. Zúčastnilo se ho devět rodin s celkem sedmnácti dětmi. Program byl jako vždy pečlivě naplánovaný a každá chvilka byla využita.

Znakovalo se v krátkých blocích, aby i ty nejmenší děti udržely pozornost. Pro načerpání energie byly naplánované dopolední i odpolední vycházky do okolních lesů. Cesty jsou tu široké a zpevněné, bez problémů je možné po nich jet s kočárkem, na kole, na koloběžce. Někteří využili možnost zapůjčení loďky a projeli se na nedalekém rybníku. Před hlavní budovou si děti hrály na schovávanou, na honěnou, stavěly hrady na pískovišti. A v mezičase si prostě jen odběhly do společenské místnosti zaznakovat další básničky a zazpívat si písničky. Hravou formou jsme se v každém bloku učili další a další znaky, neustálým opakováním se nám dostávaly víc a víc pod kůži a bylo úžasné sledovat, jak dospělí i děti znakují jako jeden celek.

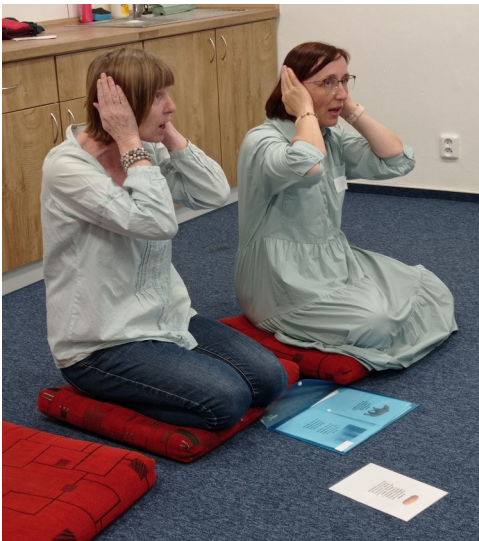
Ve třech skupinkách rodiče nacvičili tři různé pohádky a příležitost dostaly také starší sourozenci, když nacvičili pohádku *O řepě*.

Každý večer, když rodiče uspali děti, jsme se sešli na povídání o komunikaci obecně, o logopedii a o dalších možnostech podpory komunikace s ukázkami a sdílením různých pomůcek. Každá rodina měla možnost individuální konzultace s logopedkou.

Počasí nám celkem přálo, občasná přeháňka netrvala nikdy dlouho, a tak jsme si mohli dvakrát opéct buřty při táboráku.

Během čtyř dnů došlo k navázání nových přátelství a k utvrzení v tom, že znakování jako forma podpory komunikace má smysl.

Jana Javorská, poradkyně rané péče

OHLASY ZE ZNAKOVACÍ KURZU JARO 2024

Zúčastnili jsme se znakovacího kurzu v Bělči nad Orlicí s celou rodinou, asistentkou ze školky a babičkou. Jsem moc ráda, že jsme do toho šli všichni společně, protože pokud chce člověk se znakováním začít, je třeba mít podporu i kolem sebe a být ve znacích co nejpoctivější.

Se znakováním jsem měla zkušenost už dávno předtím, než jsem vůbec tušila, že pro další dceru Aničku znakování asi bude to jediné, jak se s ní dorozumíme.

Začala jsem znakovat se starší dcerou Sárou metodu BabySigns (babysigns.cz). Líbilo se mi, že s námi bude moci komunikovat ještě dříve, než řekne své první slovo. A opravdu tomu tak bylo. Do dneška si pamatuji situaci, která mě opravdu ve znakování podpořila, a začalo mi to celé dávat ještě větší smysl. *Byl to*

moment, kdy jsem vezla Sáru v kočárku. Ukazovala kamsi do lesa, jako by mi něco chtěla říct. Kdybych se jí zeptala, co tam vidí, a ona by neuměla znakovat, nejspíš bychom si neporozuměly a asi bych reagovala: Ano, je tam strom/les/klacík/list/... Ale ona mi pomocí znaků ukázala znak SPÁT a znak PES... zadívala jsem se do lesa, kde vidí spícího psa, a zahlédla jsem tam pařez, který vypadal jako spící pes. V tu chvíli jsme najely na stejnou vlnu a mohla jsem s dcerou mluvit o tom, co vidí. Byl to krásný moment – to, že dítě ještě nemluví, neznamená, že nám nemá co říct.

V průběhu kurzu v Bělči jsme se naučili přes sto znaků, a to zábavnou formou pomocí písniček, pohádek a her. Neustálým opakováním jsme si většinu znaků dostatečně zafixovali. Ale kdybychom si přeci jenom potřebovali nějaký znak osvěžit, odvezli jsme si i krásné podklady, které nám do posledního znaku vše připomenou.

Skvělé bylo, že celý kurz byl zábavný i pro sourozence, takže i ti se zapojovali do znakování, a jelikož

jsou velkým vzorem, určitě to bude i velkým přínosem. Dalším bonusem byly večerní přednášky na věčná témata a logopedické individuální konzultace.

Bylo hrozně důležité, že jsme kurzem prošli celá rodina i s babičkou a dokonce s asistentkou ze školky, kam dcera chodí. Jsem velice ráda, že tak velký okruh lidí kolem Aničky se teď orientuje ve znakování, a věřím, že touto komunikační metodou Aničce hodně pomůžeme.

Moc děkujeme celému týmu, který se na znakovacím kurzu podílel.

Děkujeme!

Švecovi

Na kurz jsme jeli na doporučení poradkyně rané péče, ačkoliv jsme měli jen velmi nejasnou představu, co znakování je a jak ho využívat. Zpětně jsme moc rádi. Lektorky nás svým programem rychle vtáhly a pomohly nám rozptýlit pochybnosti (jestli není moc brzy) a celkově pochopit přínos znakování. Současně jsme začali sami s prvními znaky, zpívalo se, „básničkovalo“, bavily se děti i dospělí. Na konci jsme odjížděli odhodlaní znakování zapojit do komunikace a dál ho rozvíjet. Moc se nám líbilo prostředí tábora i okolní příroda, odpočinuli jsme si, chutnalo nám jídlo a bavil nás i táborák. Byla to skvělá akce pro celé rodiny, užili si ji také sourozenci. A navíc bylo fajn poznat další rodiny. Chytlavá melodie *Já koblížek, koblížek...* nám zněla v uších i několik dalších dní.

Pokorní

ČERVENCOVÉ ZVÝŠENÍ PŘÍSPĚVKU NA PÉČI

Od 1. července vzroste výše příspěvku na péči v druhém, třetím a čtvrtém stupni závislosti. Výše příspěvku ve čtvrtém stupni se bude odvíjet i od toho, jestli péče je poskytovaná v domácím prostředí či zda osoba využívá pobytové sociální služby. Navýšení proběhne automaticky.

Jak se přesně zvýší příspěvek na péči pro děti a dospělé?

Výše PnP pro osoby do 18 let (měsíčně v Kč)

Stupeň závislosti	Od 1.7.2024	Do 30.6.2024
Stupeň I	3300	3 300
Stupeň II	7400	6 600
Stupeň III	16 100	13 900
Stupeň IV	23 000	19 200
Stupeň IV+ - péče v domácím prostředí	27 000	

Výše PnP pro osoby nad 18 let (měsíčně v Kč)

Stupeň závislosti	Od 1.7.2024	Do 30.6.2024
Stupeň I	880	880
Stupeň II	4 900	4 400
Stupeň III	14 800	12 800
Stupeň IV	23 000	19 200
Stupeň IV+ - péče v domácím prostředí	27 000	

Lucie Černíková, sociální poradenství

„SENSA“ SPOLUPRÁCE

Určitě to také zažíváte, bez spolupráce to nejde. V rodině, ve školce, škole, při výběru a koordinaci terapií pro vaše dítě...

ASI – Asociace sensorické integrace pořádá každoročně jarní seminář pro své členy. Témata jsou různá, vždy ve spojení se sensorickou integrací – ale trochu dál, ve větším záběru.

Tentokrát jsme se semináře účastnili aktivně se stejným přispěvkem (Sensa shop prodává různé pomůcky, které používají jak ergoterapeuti, tak jsou k zapůjčení v naší Pomůckovně – proto ten divný nadpis), ale během dne jsme všichni trochu „ochutnali“ podněty ostatních přednášejících.

Pro mě byl velmi přínosný příspěvek Petry Součkové o terapii v hliněném poli. Poprvé jsem měla možnost porozumět smyslu terapie a na videích pozorovat,

jak se liší přístupy jednotlivých dětí při jednoduchém zadání: hlína, voda – co s tím uděláš? Psycholožka Radka Angerová, která se primárně věnuje práci s rodinami s nejdílkou či jiným vývojovým opožděním, srozumitelně vysvětlila, co by mělo obsahovat psychologické vyšetření a hlavně účel žádanky, resp. parere k žádance – tedy s čím odborník klienta/pacienta k psychologovi posílá (např. podezření na určitou diagnózu). Zmínila zkušenost, že rodič dítěte – nejdílkou získal klasické „vyšetření IQ“, které pro vybranou terapii nemělo žádný smysl.

Kromě oficiálního programu probíhaly „kuloárové debaty“ a věřím, že spojením dalších poznatků a nově či opětovně navázaných vztahů se vzájemné spolupráci bude stále více dařit.

Veronika Strenková, poradkyně rané péče

KONFERENCE MOŽNOSTI A VÝZVY ALTERNATIVNÍ A AUGMENTATIVNÍ KOMUNIKACE V PRAXI

V polovině května jsme se s kolegyní Vlastou Spilkovou zúčastnily konference Možnosti a výzvy alternativní a augmentativní komunikace v praxi (dále jen AAK). Setkání bylo zorganizováno ve spolupráci se Speciálně pedagogickým centrem pro děti a mládež s vadami řeči (SPC Jivenská v Praze) a Univerzitou Palackého v Olomouci, na jejíž půdě konference probíhala. Zúčastnilo se jí více než 200 lidí z různých míst a různých zařízení (SPC, MŠ, speciální ZŠ, rané péče a další). V dopoledním bloku jednání odstartovala logopedka Jelena Kondratjeva, která nám představila firmu Tobii Dynavox a její komunikační softwarový program, dále pokračoval docent Jiří Kantor, který mluvil o vědeckých výzkumech týkajících se důkazů o AAK, poté slovo převzala speciální pedagožka a logopedka Lenka Říhová a pověděla nám klíčové informace o jádrové slovní zásobě. Dopolední program zakončila speciální pedagožka a pracovnice v SPC pro děti s vadami řeči Jana Šarounová, která nám představila novinky, tipy, kurzy, pomůcky, počítačové programy a publikace, které mohou pomoci s budováním AAK.

Odpolední blok probíhal ve čtyřech sekcích – sekce předškolní, školní inkluze, školní (speciální školy) a dospělí. Měly jsme možnost vidět první dvě sekce a v té první dokonce podpořit kolegyně Alenu Kunovou a Pavlu Foster Skalovou, které tuto předškolní sekci, společně se Zuzanou Sýkorovou, měly na sta-

rost a představily teoreticky i prakticky oblast modelování. Při práci ve skupinách pro mě bylo překvapivé vidět, jak různorodé pohledy na modelování se mohou v jednotlivých profesích objevit a kolika různými způsoby lze tuto podporu komunikace v praxi používat. Zároveň je důležité si uvědomit, jak zásadní je při vytváření komunikační pomůcky pro modelování individualita konkrétního dítěte se všemi jeho specifiky.

Sekce druhá o školní inkluzi se zaměřovala na zkušenosti s využitím AAK u žáků s kombinovaným postižením, dále na osvojování čtení a psaní u neverbálního dítěte a další formy a metody používání AAK ve třídách školy.

Konference byla velmi úspěšná, příjemná, a především jsme se dozvěděly mnoho zajímavých informací, které jsou pro nás přínosem. Jsme rády, že jsme toho byly součástí a těšíme se, až nasbírané informace budeme moci sdílet a šířit a používat v naší poradenské práci.

Andrea Šírová, poradkyně rané péče

RECENZE PODCASTU JAK PŘISTUPOVAT K NEMLUVÍCÍM LIDEM S AUTISMEM

Tématu se věnovala Linda Cecavová v [podcastu Slow life trio](#). Rodiče se jí často ptají, jak mají komunikovat se svými desetiletými dětmi, když jejich verbální komunikace a celkový vývoj jsou na úrovni dítěte dvouletého. Otázka často zní, jestli na ně mají mluvit jako na dvouleté batole.

Paní Cecavová na to jednoznačně odpovídá, že ne, a odůvodňuje to tím, že pokud vám dítě neodpovídá, neznamená to, že na něj musíte mluvit ve zdrobnělinách jako na miminko nebo že neporozumí celému sdělení.

Proč byste dospělému člověku říkali, že jdeme dělat ham ham? Jako příklad uváděla bulharského chlapce, který vůbec verbálně nekomunikoval. Když ale dostal možnost využít klávesnici, se postupnými kroky naučil komunikovat v celých souvětích. Jeho okolí bylo šokované. Na tomto příkladu chtěla ukázat, že chlapcův vývoj byl sice objektivně opožděný, ale stále bychom s ním měli jednat jako s dítětem jeho věku.

Když se školáky a s dospívajícími budeme mluvit podle jejich skutečného věku, může je to rozvíjet a posouvat více, než pokud bychom s nimi komunikovali pouze citoslovci ham ham nebo paci paci.

Dále doporučuje děti nezkoušet, ale radši návodnými situacemi po nich chtít nějaký výsledek. Jako příklad využila barvy. Nebudeme se dospívajícího chlapce ptát: „Jakou barvu má tohle nebo tohle“, ale můžeme ho třeba požádat, aby nám podal ten červený hrnek ze stolu. A vždy zapojovat učení v běžných situacích, v každodenních činnostech.

Mně osobně přišel podcast velmi zajímavý a doporučuji jej jak rodičům, tak i odborníkům pracujícím s osobami s PAS (poruchou autistického spektra).

Je to studnice dobrých rad a tipů. Doporučila bych jej klidně komukoliv, protože vytahuje podstatná témata k zamyšlení. Lidé s postižením jsou nám rovni, a tak bychom na to měli myslet. Samozřejmě musíme komunikaci nějak přizpůsobit komunikačním schopnostem druhé osoby, ale neznamená to, že na ně máme dělat pouze zvuky nebo vůbec nekomunikovat, protože podle nás stejně nerozumí. Rozumí a mohou být vaším komunikačním partnerem, pokud jim to umožníte. Ať už se jedná o verbální nebo neverbální komunikaci.

Eliška Weislová, studentka

PODPORA POZITIVNÍHO CHOVÁNÍ

Tony Osgood, PORTÁL, 2023

*Díky usilovné práci organizace Děti úplňku se na jaře do Čech dostal Tony Osgood, který ve Velké Británii platí za předního odborníka na porozumění náročnému chování. Na konci loňského roku vyšla jeho kniha **Podpora pozitivního chování**, která určitě stojí za přečtení, i když zrovna nemáte člena rodiny, který by náročné chování musel vykazovat.*

Důležitým poselstvím jeho knihy i jeho živých vystoupení (zažily jsme je v Praze i Plzni) je myšlenka, že **každé chování**, i když se nám nemusí líbit a nemusí nám být příjemné, je **forma komunikace**, a tak je potřeba ho brát. Důležitou součástí hledání, jak takové chování změnit, je důkladné pozorování a naslouchání. Bývá užitečné naslouchat už i šepotu, než se stane křikem, a tedy problémem. Dalším důležitým poznatkem je to, že takové chování není užitečné si brát osobně, není ho možné jen tak zastavit a kontrolovat, je potřeba mu porozumět a konkrétního člověka opravdu poznat. Co je zásadní pro jednoho člověka, nemusí být důležité pro jiného. Pokud jde o chování dítěte, bude zásadní poznat i rodinu a prostředí, ve kterém žije. Tony doporučuje přestat předpokládat, „že už vím“.

Potřeby lidí nemohou fungovat na příděl a není možné je podmínečně naplňovat jen za dobré chování. Žádný trest nemá šanci naučit alternativy chování, jen dočasně omezí nežádoucí chování. Není třeba tlačit na okamžitý výkon a změnu.

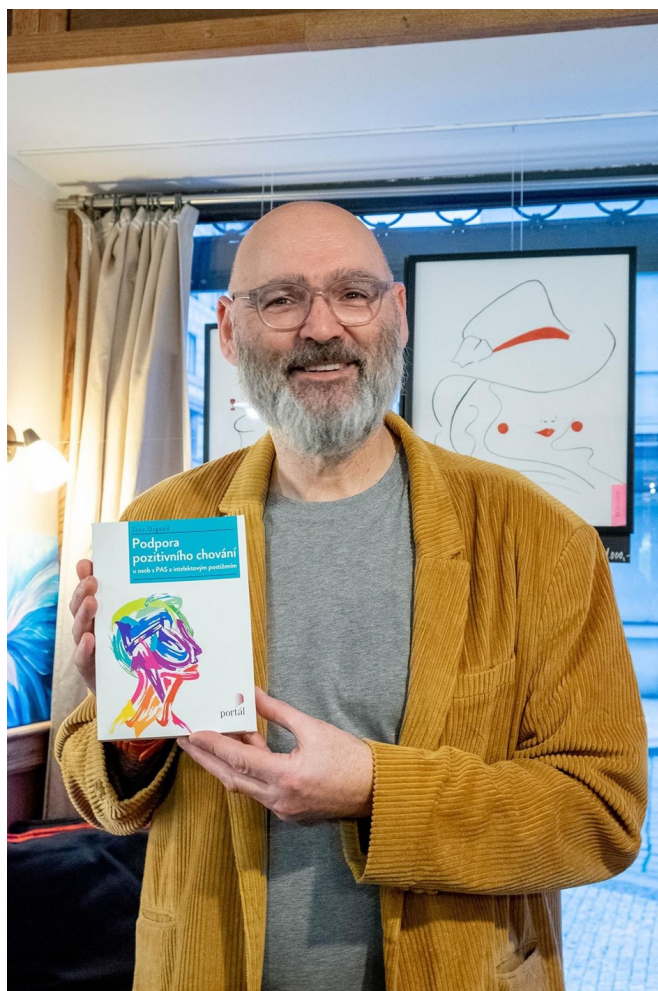
Podle sociálního modelu pojmu postižení je na společnosti, aby byla schopná vyrovnat příležitosti, odstraňovat překážky – to je politickým rozhodnutím.

Co lidé nevhodným či náročným chováním získají? K tomu je zásadní je dobře poznat, vědět, co je zajímavé, baví, co mají rádi. Nevede k zajištění potřeby jednodušší cesta, jak ji naplnit? Také je potřeba věnovat čas pozorování, co se dělo předtím, než náročné chování nastalo, při náročném chování a rovněž tomu, co následovalo potom. Často se při důkladné analýze ukáže, že cílem takového chování bylo něco dostat, získat dobrý pocit, získat pozornost nebo se naopak něčemu se vyhnout. Jaký bude snazší způsob, jak toho dosáhnout? Jak získat pozornost jinak? Ke změně může přispět **naučit se nějakému alternativnímu chování**. Je tedy potřeba nabízet možnosti. Toto jsou v kostce principy podpory pozitivního chování.

Je tedy potřeba připustit si, že se všichni učíme, i negativní projevy mohou být naučené reakce. Je tedy potřeba aktivní podpora a společná cesta v duchu: **společně se to naučíme vyřešit**. Tony doporučuje nebrat druhého jako nepřítel, ale postavit se na jeho stranu a brát ho vážně.

Ještě poznámka na okraj: Tony je neuvěřitelně vtipný a má nadhled, celá jeho přednáška byla veselá, i při čtení knihy *Podpora pozitivního chování* zažijete spoustu legrace. Je to umění – předávat s humorem takové poznání. Díky za to!

Alice Pexiederová, poradkyně rané péče

UNIKÁTNÍ MATEŘSKÉ CENTRUM KLUBÍČKO V LITVÍNOVĚ

V květnu jsme měli možnost seznámit se s nabídkou Mateřského centra Klubíčko, jež od roku 2004 provozuje zapsaný spolek Porozumění Litvínov, sdružující rodiny pečující o dítě s postižením. A zjistili jsme, v čem spočívá jeho unikátnost. Provedla nás jeho předsedkyně a zakladatelka paní Bc. Miroslava Ondová.

Mirko, mohla bys nám prosím na začátek Klubíčko představit? Pro koho je určeno a čím se odlišuje od jiných mateřských center?

V našem mateřském centru společně tráví volný čas rodiny pečující o malé a handicapované děti, a to již od nejútlejšího věku. Společně se snažíme ho trávit aktivně. Hrát si. Zpívat. Tvořit. Navzájem poznávat své potřeby. Být k sobě ohleduplní, tak aby naši kamarádi s nějakým handicapem se zde cítili bezpečně. Naše centrum vzniklo před 20 lety a v té době byla inkluze ještě v plenkách. Takže jsme byli takoví její průkopníci tady u nás na Mostecku. V tom jsme se lišili od jiných mateřských center a lišíme vlastně i dodnes. Jim tohle centrum slouží primárně, aby měli místo, kde se budou scházet a cítit dobře a bezpečně.

Jaké konkrétní aktivity Klubíčko nabízí a kde se o nich zájemce dozví?

Aktuálně naše centrum nabízí:

- Baby klub pro děti od 1 roku,
- Školičku (adaptační přípravu dětí na MŠ),
- zájmové kroužky a kluby,

- zájezdy,
- hromadné, tematicky zaměřené zábavné programy (karneval, pálení čarodějnic, oslava Dne dětí a jiné)
- příměstské tábory,
- pronájem MC na dětské oslavy či školení,
- placené hlídání dětí,
- sdílenou kancelář pro pracující maminky,
- půjčování dětských karnevalových kostýmů,
- výtvarné kurzy pro dospělé,
- besedy a přednášky pro rodiče dětí,
- sociální poradenství,
- půjčování literatury, hraček.

Více se o nás dozvíte z našich [webových stránek](#): nebo [stránek na FB](#)

Pořádáte aktivity i mimo prostory centra?

Pokud si nás někdo vyžádá, tak ano, ale primárně se scházíme hlavně v Klubíčku.

Naše služba rané péče podporuje rodiny s dětmi od narození do sedmi let věku. Co bys doporučila naší cílové skupině?

Neuzavírat se do izolace. Brát věci, tak jak jsou, a snažit se pro sebe a dítě hledat pomoc odborníků a aktivity, které vám budou dělat radost.

Uvedu příklad, který dokumentuje, jak to myslím. Asi před rokem do našeho centra začala chodit maminka s chlapečkem s těžkým kombinovaným postižením. Byly mu v té době čtyři roky. Tip na nás dostala od poradkyně rané péče.

UNIKÁTNÍ MATEŘSKÉ CENTRUM KLUBÍČKO V LITVÍNOVĚ

V Klubíčku získala podporu a našla si tam kamarádky. Díky tomu, že může o svých radostech a strastech mluvit s někým, kdo zažívá podobnou situaci a má pochopení, se teď maminka cítí spokojenější.

Dokáže nyní čelit i mnohým výzvám, které ještě nedávno byly v jejich životě omezující. Možná si leckdo neumí ani představit, jakou odvahu je potřeba mít, aby bylo možné vyrazit na hřiště a čelit tam zvědavým či nechápavým pohledům dalších rodičů.

Nyní se synem chodí do našeho centra také na hudební kroužek. V létě s námi jezdí „na koníky“. Velkou roli ve všech pozitivních změnách také hraje náš projekt Pečujeme o pečující, v rámci kterého nabízíme možnost se vzdělávat a sdílet své pocity a zkušenosti s jinými ženami. Syn začal docházet od září do přípravné třídy speciální školy. Tím vznikl mamince prostor, kdy může načerpat sílu v náročné péči.

Když se některý rodič bude chtít se svým dítětem zúčastnit jednorázové akce nebo navštívit některou z pravidelných aktivit, co by měl udělat?

Spojit se se mnou telefonicky na čísle 602 122 225 nebo mailem a adrese mondova@seznam.cz. Rádi mezi sebou uvítáme nové tváře.

Vidím kolem sebe spousty pomůcek rozvíjejících oblasti jemné i hrubé motoriky. Lze si tyto pomůcky půjčit i domů?

Ano. Vybrané hračky, pomůcky, knížky si lze i zapůjčit domů.

Ráda bych ti poděkovala za prohlídku prostor a představení vaší činnosti. Snad ještě dodám, že vstup do přízemí centra je bezbariérový. Chtěla bys něco vzkázat rodičům, kteří čtou tento rozhovor a váhají, zda se svým dítětem Klubíčko navštívit?

Nebojte se. V Klubíčku je prima. Vládne tu přátelské prostředí. Klid. Pohoda.

Přeji, ať se daří.

*s Mirkou Ondovou si povídala Radka Pochobradská,
poradkyně rané péče*

NÁŠ TÝM — ALEXANDRA CHOMISZAKOVÁ

Štafeta představování členů týmu zůstává ještě chvíli v Praze. Nejen poradkyně z různých krajů nemají společně moc příležitostí k hovorům, ale i na jednom pracovišti se více míváme, než potkáváme. Prostor pro povídání a možnost se dozvědět se o sobě navzájem něco víc než mezi dveřmi či při předávání pomůcek nabízí i tato forma setkání.

Tentokrát odpovídá na zvědavé otázky Saša Chomiszaková.

Sašo, do rané péče tě údajně přivedla zvědavost a stala se z toho srdeční záležitost. I když tvoje původní plány a vzdělávání směřovaly jinam. Můžeš čtenářům přiblížit, co tě přitáhlo?

Psychologie byla můj vysněný obor, hodně jsem se zajímala o lidi s duševním onemocněním. Tímto směrem jsem si myslela, že se bude ubírat má pracovní budoucnost. Jenomže pak se mi narodila první dcera, a řekla bych, že to s mým životem dost zamávalo, ve všech různých smyslech a rovinách. A ta zóna zájmu se postupně přesunula k rodičovství. Dosud považuji za fascinující pozorovat tu pestrost, ať se to týká názorů na výchovu, hodnot, které se dětem snažíme vštípit, toho, co je považované za důležité a co nikoliv. Zároveň si uvědomuji, jak velmi zranitelní jsou rodiče právě přes své děti, a je to samozřejmě i mé „slabé místo“.

No a jak jsem se dostala do rané péče? Vlastně to byla trochu náhoda, hledala jsem tenkrát práci na menší úvazek, která by se dala zvládnout při studiu. Zároveň jsem chtěla pracovat v oblasti alespoň trochu blízké mému oboru. Raná péče hledala v té době koordinátorku, takže takhle jsem začínala. Pamatuji si, že jsem tenkrát prozkoumávala webové stránky, zhlédla dokument, ale přesto jsem si tu službu v nějakých reálných obrysech představit nedokázala. Ale už tenkrát jsem chovala silné podezření, že to bude fajn... A bylo.

Taky mě nepřestává fascinovat pestrost naší práce. Jak říkáš v medailonku: Každý den je jiný, každá rodina má odlišné hodnoty a priority.

Asi dlouho nikde nepadlo, jak vypadá takový běžný/neběžný den poradkyně. Chtělo by se ti nějaký popsat?

Po poctivém zamyšlení mě napadl jediný jednotící prvek, kterým každý pracovní den začíná, a to je hr-

nek kafe. A od té chvíle dál to opravdu vypadá dost různě. Vlastně ani nevím, jak bych popsala „neběžný“ den poradkyně, protože mám pocit, že součástí této práce mohou být někdy i dost atypické činnosti či situace. Teď mám čerstvě takový moc hezký zážitek, kdy mě na jedné konzultaci chlapeček vyzval ke společnému koupání nohou v lavorku. S jeho maminkou jsme se z toho velmi radovaly, protože to bylo v podstatě poprvé, co mě vzal na vědomí, ale především – chtěl sdílet něco, co ho baví! Navíc hned vznikla fotka, aby si mohl tuto svou oblíbenou činnost příště sám vykomunikovat. Takže i za zdánlivě netypickým zážitkem se vlastně skrývá úplně běžná poradenská práce.

Pozoruješ proměny služby od doby, kdy jsi pracovala na pozici koordinátorky, a nyní?

Určitě, asi by bylo i divné se zakonzervovat v nějakém neměnném stavu. Za nejvíc zásadní změnu považuji velikost, kdy se z malého (skoro až rodinného podniku) vyloupl už pořádně velký tým. Vlastně mě ale napadá jedna důležitá věc, která se nezměnila, a to je jakýsi „duch“ rané péče. Asi by se to dalo popsat jako podobný způsob uvažování v určitých oblastech, např. co se týče respektu ke klientům, jejich vlastní životní cestě a volbám. Pro mě je to hodně důležité, je to i taková osobní filozofie. Myslím, že se to odráží i ve fungování týmu, kdy i přes tu různost povah a názorů jsme díky tomuto vyladění schopny se dohodnout.

Říká se, že nejlepšími pracovníky jsou maminky (menších) dětí, protože umí efektivně využívat čas jasně vymezený pro práci. Jak přeladování z pracovního času do rodinného vnímáš ty?

Tohle mi jde vlastně překvapivě dobře, mám na mysli to přeladování. Spíš bych řekla, že nemám jinou možnost, než být doma nejenom fyzicky, ale i mentálně přítomná. Jakmile se trochu ztratím v myšlenkách, začnou většinou být děti hodně intenzivní. Mají na to celkem dobře vyvinuté radary.

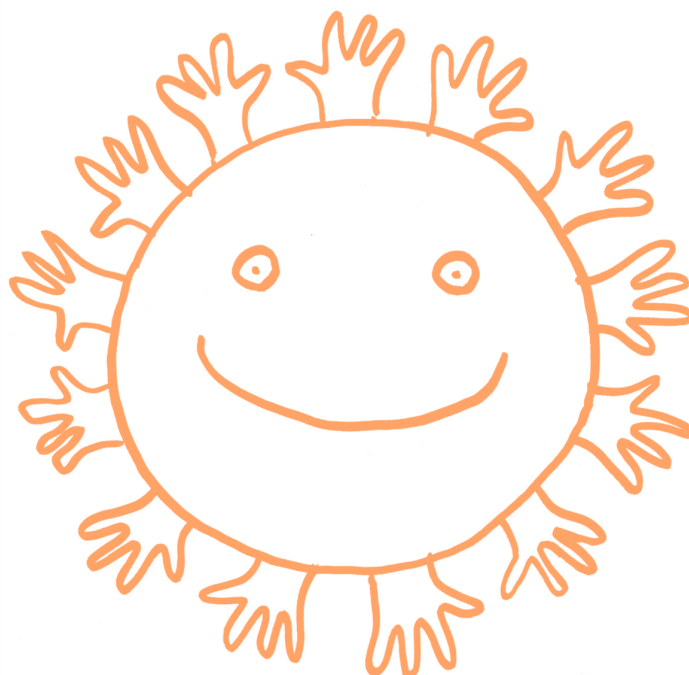
Co ti dělá radost, při čem odpočíváš? Máš nějaké malé každodenní radůstky nebo rituály? Jaké jsou ta větší pracovní i nepracovní potěšení?

Mám pocit, že čím jsem starší, tím víc se mi daří si všimnout těch pěkných okamžiků. Jsou to malé chvílky, dalo by se říct i banální, a já si je hýčkám. Rozhovor, kdy si opravdu vzájemně nasloucháme, nebo když jdu nějakou hezkou krajinou, otevřené výhledy, tam cítím vyloženě takový klid a mír. A hodně si užívám zahradu, tu práci rukama, ale bez velkých pěstitelských ambicí, spíš tak pozoruju, jak co roste. Vlastně si myslím, že i ty „velké“ věci a události se nakonec skládají tady z těchto střípků.

Ještě obligátní otázka: Máš nějakou oblíbenou pomůcku, kterou ráda nosíš na konzultace? Co tě na ní baví?

Jako první mě napadl nafukovací balonek, byť to asi není pomůcka v pravém slova smyslu. Baví mě na něm právě ta interakce, jednoduše to není hračka pro jednoho. Hodně ráda mám pohádky s piktogramy, které vyrábějí kolegyně. Taky jsem velký milovník dřevěných hraček typu Montessori a tuto vášeň (řekla bych) sdílím se spoustou rodičů... a děťátko jde většinou raději vyházet šuplík. Tím se teď dostávám k jádru pudla – možná nemám až tak oblíbenou pomůcku, jako oblíbené téma, a to právě jak využít ty běžné věci v domácnosti ke hře a jaký to má rozvojový přesah.

Ptala se Alice Pexiederová, poradkyně rané péče

ELIŠKA—OHLÉDNUTÍ ZA PRAXÍ

Jsem studentkou druhého ročníku oboru logopedie na Masarykově univerzitě a rozhodla jsem se svou speciálněpedagogickou praxí absolvovat v Rané péči Diakonie. Chtěla jsem vědět, jak to funguje v organizaci pomáhající dětem s jakýmkoliv postižením nebo znevýhodněním, spadající pod sociální služby. Práce všech pracovníků v rané péči mi přijde opravdu nenahraditelná a velmi potřebná.

Celá má praxe začala v pondělí, kdy jsem měla možnost si důkladně prohlédnout kanceláře na Barrandově, kde sídlí poradkyně pro Středočeský kraj, a vyslechnout si, čemu se konkrétně věnují, prohlédnout si část hraček a pomůcek, které půjčují rodinám. Během zbylých dní jsem měla možnost slyšet telefonickou konzultaci Lucie Černíkové, která se věnuje sociálnímu poradenství, na které probírala s maminkou přípravu na návštěvu sociální pracovnice pro posouzení výše příspěvku na péči.

Dále jsem mohla vidět různé didaktické pomůcky tvořené poradkyněmi nebo počítačové systémy, které pomáhají s tvorbou knížek s piktogramy apod. Jiná z kolegyň byla tak ochotná, že mi ukázala svou přípravu před konzultací v rodině.

Nejvíce bych chtěla poděkovat za možnost být součástí opravdové intervence v rodině, kde jsem mohla naslouchat, jak taková konzultace rodiče s poradkyní může vypadat, jaká témata se řeší. Celá tato zkušenost mi byla poskytnuta díky Veronice Strenkové, která byla mou průvodkyní praxí. Zažila jsem ještě mnoho dalšího, co bych zde mohla vypisovat. Tuto zkušenost budu určitě využívat ve svém budoucím studiu a všem ještě jednou moc děkuji.

Eliška Weislová

MŠ MRŠTÍKOVA- VE ŠKOLCE JE FAJN

Olík chodí do školky rád. Má tam kamarády z okolí, se kterými si může hrát a taky trochu rošťáčit, starat se o to, co je jeho oblíbené Julince, proč je dnes ráno nějaká nabručená... A taky se tam leccos důležitého naučí.

Do většiny činností se Olík ochotně zapojuje, vypráví při ranním kroužku, co ho baví dělat na jaře, recituje básničku a cvičí s dětmi v rytmu písničky, dokáže i relaxovat a v klidu ležet, než ho paní učitelka „vzbudí“ pohlazením... A navíc mu náramně chutná rohlík s vajíčkovou pomazánkou, po které rostou svaly.

Nebylo by na tom nic divného, Olíkovi bude přece na podzim už pět let... Jenže Olík má své speciální potřeby, a ty ve školce dokážou velmi dobře poznat a pracovat s nimi. A co nevědí, na to se zeptají – rodičů a třeba i poradkyně rané péče. A navíc mají chuť se vzdělávat, například v oblasti poruch smyslového zpracování.

Co víc by si rodiče a Olík mohli přát? A kdeže je ta báječná školka? Přece tady:

[Mateřská škola Omská](#)

Veronika Strenková, poradkyně rané péče

Mateřská škola
OMSKÁ

OD HRY KE HŘE V IPADU A ZASE ZPĚT ANEB CO ZVÍŘÁTKO CHCE?

V určité fázi vývoje dojde dítě k tomu, že se rádo stará o druhé, o panenku, plyšáka, domácího mazlíčka. Výrobci aplikací na to také přišli. Tak pravděpodobně vznikla např. aplikace Tamagoči, později Pou – což je vlastně bobek – hnědá hromádka, o kterou se děti starají – koupají, dávají jíst, pít atd.

Něco podobného si můžeme lehce vyrobit doma. Stačí, když si všimneme, co má dítě rádo. Může to být určitý plyšák nebo třeba postavička z Tlapkové patroly, klidně i autíčko. Poradkyně vám může pomoci. Hračku na konzultaci vyfotí. Domluvíte se na úpravě činností a slovech, která chcete s dítětem používat. Např. zda pro vás je lepší využít slovo „pochovat“ nebo „pomazlit“. Upravený materiál pak pošle poradkyně mailem v PDF.

Dítě se učí, že druhý potřebuje péči a starost a že mu ji může samo nabídnout. Což je báječný pocit! Zároveň se dítě učí poznat, co druhý potřebuje. K tomu nám pomohou obrázky v kružnicích.

K péči můžeme využít věci z domácnosti, které dítě zná a které samo používá. Příklady:

- Miska – k jídlu, pití
- Houbička, žínka, vanička – ke koupání
- Peřinka, polštář, deka – ke spaní

Obrázky v kružnicích můžeme použít i ke komunikaci s dítětem, co ono samo v danou chvíli chce nebo potřebuje? Případně co potřebuje maminka? Bráška?

Variací může být i např. využití řady Angy bird pro seznámení s emocemi a prací s nimi.

Tento materiál je příležitostí, jak vnést domů symboly jako podporu komunikace a porozumění – propojení mluveného slova s činy.

Hraní si se skutečnými věcmi přináší dětem více vývojových výhod. V prvé řadě se rozvíjí sociální empatie. Dále dítě vnímá různé materiály, struktury, teploty (např. u vody), vůně – tím se sensoricky rozvíjí. Manipulací s předměty se rozvíjí motorika. Jemná motorika a trénování spolupráce oka s rukou při manipulaci s drobnými předměty a péči o hračku. Některé děti si trénují i hrubou motoriku a pevnost držení těla při získávání jistoty při přinášení hračky. Děti se hrou mohou seznamovat a využívat předměty běžné denní potřeby. Tím se připravují na sebeobsluhu a soběstačnost. Skutečný zážitek se lépe vštěpuje do paměti.

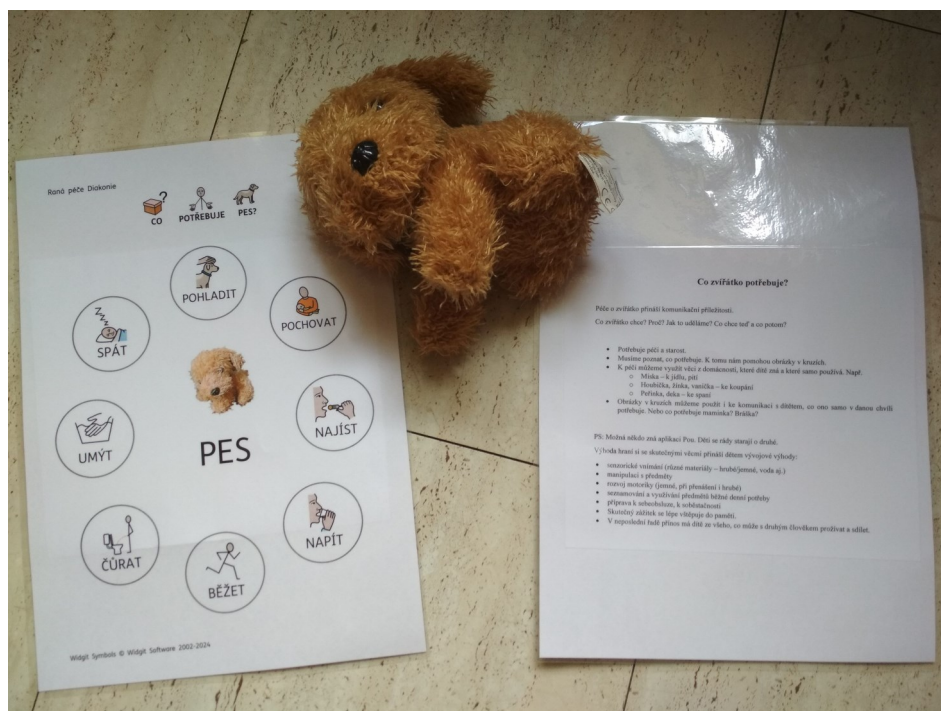
Hře a fantazii zdar!

Vlasta Spilková, poradkyně rané péče

Raná péče Diakonie

Widgit Symbols © Widgit Software 2002-2024

JAK SE ČENDA PŘESTAL BÁT VYSAVAČE

Jsem maminkou pětiletého chlapečka Čenka. Ráda bych s vámi sdílela náš příběh o strachu a o tom, jak z něj ven.

Náš Čenda je usměvavý, vesele naladěný kluk, který chodí do školky, má rád svou rodinu, domeček v dětském pokoji, hru na návštěvy a nákupy, techniku a něco dobrého na zub. Přibližně před dvěma lety by vám toho ještě moc neřekl, ale nyní pusu nezastaví a sdílí s námi od rána do večera. Snažíme se povzbuzovat Čendovo porozumění a tvorbu řeči.

Náš příběh začal v lednu tohoto roku. Po Ježíšku jsme si doma řekli, že si uděláme radost, ušetříme práci a pořídíme robotický vysavač. S manželem jsme očekávali, že naše nadšení s námi bude sdílet i náš syn, který miluje vše, co zavání technikou... Ale velmi jsme se spletli.

Náš Čeněk měl z vysavače obrovský strach. Měl obavu z toho, jak jezdí, svítí, jaké vydává zvuky. Vysavač jsme zaparkovali do koutku v naší kuchyni

a v přítomnosti syna jsme jej nepoužívali. Snažili jsme se mu vysvětlit, ukázat, k čemu slouží a že se nemusí bát. Vysávali jsme jen v době, kdy byl Čeněk ve školce. Nic z toho nepomohlo. Čenda se bál do kuchyně, ke své oblíbené ledničce, nakonec nevycházel ze svého pokojíku, kde měl zavřené dveře, a z celé akce „Vysavač“ zhubl dvě kila.

Poněvadž jsme byli z celé situace dost vystrašení, zapojili jsme cca po měsíci do řešení naši poradkyni rané péče. Pokračovali jsme v našem plánu zbavit Čendu strachu, tj. jasně jsme vysvětlovali, vysávali v době, kdy Čenda nebyl doma, a informaci o čase vysávání jsme zapojili do našeho obrázkového systému. Čenda si pouštěl videa s návody na používání robotického vysavače. Z těch byl velmi nadšen, komentoval je a hovořil o tom, jak je vysavač krásný. Stále se však zdržoval v uctivé vzdálenosti od přístroje, pozoroval ho z vyvýšeného místa na gauči, popř. si pro jistotu hlavu překryl dekou. Bylo vidět, jak se snaží přestat se bát...

Na jeho hrdinné cestě jej podpořila knížka *Čenda a kamarád vysavač*, kterou nám naše poradkyně vyrobila „na míru“ v programu InPrint. Knižka měla pár stránek, na kterých bylo jednoduše ukázáno, že vysavač Čendovi nechce ublížit, ale naopak se snaží být pomocníkem a možná trochu i „kamarádem“. Knižka se synovi hned při předání zalíbila a podpořila jej na jeho cestě za „zbavením se“ strachu.

V březnu se syn přestal bát. Neměl obavu z toho být s vysavačem ve stejné místnosti, naopak, snažil se k němu přibližovat. Nejprve opatrně, záda mu musel jistit jeho blízký člověk. Velmi rychle se však osměloval. Měl zájem vysavač zapínat, vysypávat. Těšil se,

kdy tatínek přijde domů, spustí aplikaci a vysavač se probudí k plnému životu.

Na konci třetího měsíce se jeho strach přeměnil v extrémní náklonnost. Dva dny vysavač vyklízel sám. Třetí den vysavač tak velký zájem neunesl a musel do opravy.

Ale příběh dopadl dobře. Vysavač se opravil, a protože mu u nás je opravdu dobře a máme ho rádi, nezůstal sám. Na jaře, k narozeninám, dostal Čenda svůj vlastní malý minirobotický vysavač.

*maminka Čěnka
a Eva Vedralová, poradkyně rané péče*

CHASE – VYSKAKOVACÍ HRA A INPRINT

Při tvorbě pomůcek s oblibou využíváme program InPrint. Jedna z možností, jak ho využít, je i vizuální podpora pro vysvětlení postupů, tedy i jako návod.

Říkáte si: Proč návod v obrázkách a pro koho, to si ho dítě má číst samo?

Pokusím se shrnout, k čemu je užitečné mít sepsaný návod ke hře, konkrétně k této.

Hra je jednoduchá, atraktivní pro mnoho dětí, které milují *Tlapkovou patrolu*. Je hezky využitelná pro zlepšování jemné motoriky, koordinace, ale i pro podporu komunikačních dovedností, střídání a plánování.

Návod zahrnuje fotky reálné hry, jejích částí, postup střídání barev (může se tím předejít dohadování), ale i obrázky pro jednotlivé kroky jako je: vložit, opatrně, lekneš se nebo zasměješ...

S většími dětmi se osvědčilo číst si návod společně předem, ukazovat si, co uděláme. S menšími dětmi, u kterých předvídáme, že je vyskočení psa Chase nevytéká, se osvědčilo spíše rovnou ukázat, co se jak dělá, a po skončení hry si prohlédnout obrázky. Nejmenší děti baví ukazovat jednotlivé díly na fotce a ve skutečnosti.

Formát návodu je na zvážení. V tomto případě jsem zvolila rozstříhání na řádky s třemi pojmy a svázání do kroužku na klíče. Pro někoho může být dostačující mít obrázky na celé ploše papíru formátu A4. Určitě jsou možné další varianty.

Můžete namítat, že stačí přeci ukázat postup naživo, proč tedy ještě číst obrázky? Důvodů je mnoho:

Některé děti si jednotlivé kroky nepamatují nebo je přeskakují. Obrázky jim mohou pomoci zorientovat se, kde ve hře jsou a co má následovat. Sepsaná pravidla nám umožňují na ně odkázat i v případě, když je děti porušují (co je psáno, to je dáno). Návod dětem může pomoci pochopit, že obrázky pomáhají i s vyprávěním nemluvicím nebo málo mluvícím dětem: mohou například ukázat, jakou barvou hrály, jakou máma, i když hru samotnou nemáme vyndanou. Nebo sdělovat, že to byla legrace, nebo že se pěkně lekly.

Hezký je vždy moment překvapení, Chase vyskočí opravdu pokaždé po vložení žetonu na jiné místo. Nejde si ho vyhlédnout předem, tedy ani naplánovat, kam žeton vložit.

Hodně zábavy!

Alice Pexiederová, poradkyně rané péče

ZLATÉ HORY 2024, SANATORIUM EDEL – LÉČEBNA RESPIRAČNÍCH NEMOCÍ

Asi před rokem jsem začala zvažovat pobyt v lázních pro mého syna Edu, kterému jsou čerstvě tři roky a má diagnózu Downův syndrom. Po velmi často se opakujících atacích laryngitidy (někdy ve spojení s bronchitidou a zápalom plic) jsem „zacílila“ na lázně, léčebny určené pro léčbu respiračních onemocnění.

Věk kolem tří let dítěte se mi zdál pro účel pobytu ideální. Přišlo mi příjemnější mít vedle sebe parťáka, který už spolupracuje. Zvažovala jsem víc možností lázeňských pobytů. Od náhodného výběru jsem přešla ke konzultaci s terapeutky. Sanatorium Edel mi doporučila naše terapeutka (dechová terapie) z centra komplexní péče.

Původně jsem nechtěla jet na tak vzdálené místo od Prahy. Ale program, terapie a vzpomínky z dětství mě přesvědčily. Velmi výraznou a ojedinělou předností léčebny je speleoterapie, tedy opakované návštěvy jeskyně (důlní dílo - rudná jeskyně). Je zde

naprosto čistý vzduch bez bakterií, pylu, plísní, a to v kombinaci se cvičením a otužováním v jeskyni. Doporučuje se 15 návštěv.

Mimo pobyt v jeskyni chodí děti každé ráno přibližně na půl hodiny cvičit. V některých případech je nastaven individuální program podle potřeb dítěte. Odpoledne jsou volná (podle plánu terapie - dopolední a odpolední pobyt v jeskyni)

a doporučuje se trávit co nejvíce času na čerstvém vzduchu. S dítětem sami inhalujete Vincentku na pokoji a dostanete instruktáž techniky míčkování.

Den tu začíná poměrně brzy. Vstává se kolem 6. hodiny. Každý pracovní den v 6.30 přichází na vizitu lékař. V 7 hodin je cvičení a pak snídaně, už v 8.45 odjezd do jeskyně (v případě dopoledního plánu).

V jeskyni trávíte přibližně dvě a půl hodiny čistého času. Nějakou dobu zabere cesta šachtou na místo. Zde probíhá program pro děti. Menší děti mají cvičení formou hry (pohádka, opičí dráha, návštěva skřítky), následuje svačina a volné hraní. Větší děti jsou v jiné části jeskyně a mají trochu odlišný program.

Příjezd z jeskyně je v 11.45 (cesta autobusem trvá asi 10 min) a v poledne následuje oběd a pak už volný program, tedy pokud nemáte odpolední jeskyni nebo individuální cvičení.

Pro děti jsou v odpoledních hodinách připraveny různé tvůrčí aktivity, někdy výlet nebo divadlo. Účast je dobrovolná. Pokud má dítě individuální program cvičení, může probíhat i v odpoledních hodinách, program se řídí podle času terapeuta.

Budova sanatoria se dělí na dvě části. V jižní části jsou ubytovány rodiny s doplčkovým pokojem (to znamená, že máte na pokoji vlastní sociální zařízení a televizi). V této části je méně dětí. Má svou menší jídelnu, což mi přijde jako výhoda. Východní část je situovaná u hlavního vchodu. Jsou tu pokoje bez doplatku a je zde ubytován o něco větší počet dětí než v budově jižní.

Každý lázeňský léčebný objekt má svá pravidla, která nemusí vyhovovat každému. Je to součást podmíněk a je třeba s nimi počítat a snažit se je respektovat.

Pokud chcete aby, s vámi mohli na pokoji trávit čas členové rodiny (návštěva nebo spoluúčast při pobytu), musíte mít rezervovaný apartmán. Na pokoji ani ve společných prostorách (chodby, jídelna) s vámi nemůže být nikdo z návštěv, ani když přijede tatínek na jednu noc. Musí si zajistit své vlastní ubytování.

Pokud se v rámci pobytu střídáte v péči s partnerem, dědečkem či babičkou, vše vyřizujete v přijímací kanceláři.

Sanatorium má na svém pozemku ubytovnu, kde pronajímá jednoduché pokoje bez sociálního vyba-

vení, vhodné na přespání na jednu či dvě noci. Dále je možnost zarezervovat si pokoj s vlastním WC. Ty jsou na ubytovně dva a jsou v mnohem lepší kvalitě, je rozumné si pokoj dopředu zamluvit. Cena je přibližně do 500,- za noc.

Všechny terapie i stravování probíhají v rámci budovy. Jen do jeskyně na speleoterapii se jezdí každý den autobusem (zastávka před budovou) dvakrát krát denně (v 8:45 jedou mladší děti a po obědě kolem 13. hodiny jezdí starší děti). Lékař určuje vaši kategorii a čas odjezdu.

V budově je možnost školy a školky. Časový harmonogram se řídí podle věku a terapie dítěte. Edy se škola ani školka netýkala. Děti zde do školky chodí až od pěti let.

Z mého pohledu a zkušenosti nejezdí do sanatoria tolik dětí s diagnózou, postižením či jinými závažnějšími problémy. Převládají děti s opakujícími se respiračními obtížemi, slabou imunitou bez větších komplikací. Za celý náš pobyt tu byl Eda jediné dítě s Downovým syndromem či jiným postižením, byl také nejspíš jedním z nejmladších a nejmenších účastníků, když pominu sourozence dětí, které se tu léčí.

Jsem ráda, že jsme se rozhodli pro sanatorium Edel, i když je pobyt s takhle malým nechodícím dítětem náročný. Pro rodiče je zajisté mnohem příjemnější, když dítě spolupracuje, chodí a je samostatnější. V tom případě máte poměrně dost času pro sebe v době, kdy je potomek na terapii. Můžete využít doplňkové služby jako masáž, jógu, infrasaunu, můžete pracovat nebo vykonávat jiné aktivity podle svého výběru.

Dětský kolektiv pro nás měl neuvěřitelně příznivé účinky a pro mě jako matku bylo velmi přínosné pozorovat reakce a chování Edy ve skupině i v režimu po delší dobu. Děti se v léčebně k Edovi chovaly úžasně. Přijaly ho mezi sebe a trochu se předháněly, kdo z nich bude Edův favorit. To jsem opravdu nečekala.

Z léčebného hlediska nám nastavili individuální cvičení podle Edových dovedností. Speleoterapie bude mít určitě delší dobu příznivé, léčivé účinky na jeho organismus.

Ještě je dobré připomenout, že dětská léčebna má trochu jiný charakter než klasické lázně. Jsou zde jen děti s rodiči či jinými členy rodiny. Prostředí je také komornější oproti lázním, kde se léčí jak děti, tak dospělí.

Při výběru místa pobytu je dobré zvážit, jaké terapie a procedury zařízení nabízí, jestli je dítě může absolvovat samo (pokud je toho schopné) nebo s doprovodem, a také z důvodu časové náročnosti, zda jsou procedury v rámci jedné nebo více budov.

Dětské sanatorium Edel určitě doporučuji. Terapie, prostředí, příroda, ochota sester, dětského kolektivu, personálu na recepci je naprosto super.

Více na: <https://www.speleoterapie.cz/>

Bára Formanová

Copyright © červen 2024 Raná péče Diakonie
All rights reserved.

Redakční práce: Alice Pexiederová
Sazba: Lucie Černíková
Ilustrace s ručičkami: Martin Rybář
Autorka postavičky z titulní stránky: Galina Miklínová

Pracoviště Rané péče Diakonie:

Machatého 683/10, Praha 5
Domažlická 1159/9, Praha 3
Vídeňská 9, Klatovy
Pod tratí 232, Teplice

Kontakt:

tel: 235 518 392
e-mail: info@rana-pece.cz
www.rana-pece.cz
www.facebook.com/RanaPeceDiakonie
www.instagram.com/rana_pece_diakonie

Jsme součástí **Diakonie ČCE - Střediska celo-**
státních programů a služeb

Čajkovského 1640/8
130 00 Praha 3
www.scps.diakonie.cz

Ředitel: David Michal

Vedoucí rané péče:
Mgr. Anna Slováčková

Koordinátorka:
Petra Dušánková

Poradkyně rané péče:
Mgr. Barbora Jiráková
Mgr. Alena Kunová
Mgr. Pavla Foster Skalová
Mgr. Veronika Strenková
Bc. Alice Pexiederová
Bc. Monika Menclová, DiS.
Mgr. Alexandra Chomiszaková
Mgr. Vlasta Spilková
Mgr. Eva Vedralová
PhDr. Kateřina Štinglová
Bc. Sabina Havrilčová
Mgr. Daniela Horáčková
Bc. Jana Javorská
Mgr. Andrea Šírová, DiS.
Mgr. Radka Pochobradská
Mgr. Anna Zuzánková
Mgr. Silvie Rážová, DiS.
Mgr. Pavla Těhníková (na RD)
Mgr. Ewa Svoboda (na RD)
Bc. Barbora Kremlová (na RD)
Mgr. Kateřina Cingl (na RD)

Sociální pracovnice:
Mgr. Lucie Černíková

Děkujeme paní **Jitce Rohanové** za první korektury textů a **všem statečným přispěvatelům** za chuť se s námi podělit o své zkušenosti.

**NEMÁTE-LI ZÁJEM ZPRAVODAJ DOSTÁVAT, NAPIŠTE PROSÍM VÁŠ POŽADAVEK
NA INFO@RANA-PECE.CZ.**